

EMA: Rudolf Doucha, starosta Sokola ve Vršovcích, se narodil roku 1950. Sportem překonal těžké období na vojně:

(13:30) *Vojna, dva roky vyhozeného času. Já jsem se i tam snažil dělat něco rozumného, takže jsem tam vybudoval nějaký fitko. Našel jsem místnost, kde nebylo žádné okno, aby nebylo vidět zvenku, že tam někdo je a nekontroloval. Tam jsem chodil já cvičit a ostatní tam chodili kouřit.*

EMA: Po okupaci v roce 1968 Rudolfa nutili podepsat souhlas se vstupem vojsk Varšavské smlouvy.

(23:14). *Proběhly politicko-hospodářské prověrky, kde seděli tři lidi a tam kladli takovýchle otázky: „co jste konal za protirežimní činnost“ to byli takový vlezprdelkové, který sloužili tomu*

režimu... a tam já jsem řekl, že nesouhlasím se vstupem vojsk... a tak si to nechali napsat písemně a dali mi to do papíru a tam to založili.

ŠÁRKA: Kvůli otevřeným názorům ho vyhodili z vysoké školy a měl problémy sehnat zaměstnání. V roce 1969 emigroval do Rakouska, ale kvůli rodině, škole a Sokolu se vrátil zpět.

(29:15) *Můj kamarád tam zůstal z 9. třídy a teď jezdí na ty srazy a je zajímavý, že nadává na ty uprchlíky, co tam dojdou do té Vídně a já mu říkám ty vole vždyť ty jsi sám uprchlík. Takže jsem tam nezůstal, protože jsem chtěl dělat tady starostu. No tak už jsem to judo dělal a tam bych se těžko chytl a tady jsem byl doma tady v tom baráku.*

ŠÁRKA: V životě ho ovlivnili a jsou mu stále vzorem féroví lidé, jeho učitelka a trenér:

(1:11:54) *Jako nebyl to celosvětově geniální člověk, ale on měl v sobě tu sílu,*

FILIP: Vůči událostem 17. listopadu 1989 je skeptický:

(59:51) *já to jako nemám moc rád, tohleto takový. Protože moc tomu nevěřím, já jsem přesvědčenější, že pokud by to nebylo jako vejs povoleno, tak by to neskončilo takhle, ty lidi, že tam přišli, cinkali a si to vynutili.*

FILIP: A jak si lidi podle Rudolfa váží nabyté svobody?

(1:21:42) *Lidi si svobody, ale i víc věcí nevážej. Jsou lidi, který si svobody vážej a pak jsou lidi, kterým to je jedno a nadávaj na všechno a ty co nejvíc nadávaj tak nedělaj vůbec nic, je hrozný, když potkáte člověka, kterej žije tím nebo tak byl dokonce vychovanej, že musí mu všichni všechno dát, že mu to prostě patří a to nemusí být Putin, to může být obyčejný člověk.*

FILIP: Rudolf Doucha nám na závěr vyprávěl o jedné situaci, ze které si vzal své životní motto:

(1:27:45) *Seděl jsem v kanceláři a přišel za mnou člověk, jestli bych za něj nemohl rok učit na vysoké škole v Ústí nad Labem. Já mám v Praze místo a oni mi řekli, že tam musím být každý den. No a ukecal mě a to je to motto vzít tu práci, která se naskytá, nová, nebát se do toho jít.*